

HENNE

HENNE
20 ÅR

1425

Nr. 5 – mai 2014
Pris kr 75

Vendelas
NYE SINGELLIV
– Jeg trodde jeg
trengte en mann

40
SHOPPING-
TIPS

STOR
STYLING
GUIDE
VÅRENS FINESTE
JOBBMOTE

+ De lekreste
bikiniene og
badedraktene

EKSTRA MYE
INTERIØR!
LEKKERT INNE
& SMART UTE

MONEY DETOX
SLIK FÅR DU
PENGER NOK
TIL FERIEN!

Rabarbra
SUNT, SØTT
OG SUPERGODT

SAMLIVSTREND
DERFOR VIL VI BØ
HVER FOR OSS

FÅ SUPER-
HUKOMMELSE
Lær teknikkene

7 023061 207990

bc 0799 005

KVINNE MOTE

SJARM OG GLAMOUR
VED ITALIENSKE COMOSJØEN

MOTE SKJØNNHET REPORTASJE INTERIØR REISE MAT SELVUTVIKLING

PORTRITTET: VENDELA KIRSEBOM

- Jeg har trodd at jeg trengte en mann

Vendela Kirsebom har vært igjennom to samlivsbrudd. Men sier det ikke er så viktig. Det som snudde opp ned på alt var å finne pappaen sin. Nå vil hun, for første gang i livet, være alene.

TEKST: PERNILLE DYSTHE FOTO: MORTEN QVALE STYLING: MARIA AMOR KVALHEIM STEEN
HÅR OG MAKEUP: SISSEL FYLLING/PUDDERAGENCY TAKK TIL RICA HAVNA HOTEL

Den mest usynlige personen i Vendelas liv har trolig vært den som støyet mest. Det har vært et tomrom til stede som tok plass. Som sugde energi og distraherete henne slik at det tidvis var vanskelig å fokusere. Det var ikke savnet av en mann.

– Jeg har riktignok vært igjennom to samlivsbrudd, sier hun.

– Men det er egentlig ikke så viktig. Det virkelig store er at jeg har funnet pappaen min. Det har betydd alt for den jeg er, hva jeg vil, hva jeg tenker og for livet mitt fremover.

Historien om hvordan Vendela Kirsebom møtte faren sin ble vist i NRK-programmet «Hva har du i bagasjen?» for to år siden. Hun har påført seg en ekte tyrkisk storfamilie.

– Jeg ble advart. Både programleder Noman Mubashir og min veninne Mina Hadjian sa at dette ikke kom til å være som en vanlig skandinavisk familie. De håpet at jeg visste hva jeg bega meg ut på.

Vendela har alltid visst at hun hadde en tyrkisk far, og at hun ble unnfantet under en forelskelse i Istanbul. Hun fabulerte om å finne ham, men det ble med et par spede forsøk siden hun ikke hadde noen personalia å ta utgangspunkt i.

– Savnet av pappa var der bestandig, forteller hun.

– Selv om jeg hadde en utrolig fin oppvekst med mamma, stefar og mormor, var tankene på den ukjente faren min aldri langt unna. Mamma sa at han var en flott mann med akademisk bakgrunn. Begge foreldrene hans var leger. Da hun kom hjem til Sverige og oppdaget at hun var gravid, skrev hun et brev til ham. Han svarte aldri. Det var derfor hun ikke førte ham opp som min far i de offentlige papirene, hun trodde ikke at han var interessert i kontakt.

FULL RULLE I ISTANBUL

Sannheten var at Vendelas far aldri mottok brevet. Han hadde flyttet til ukjent adresse. I alle disse årene har han levd i uvisshet om datteren i ▶

VENDELA MARIA KIRSEBOM (47)

- Har hudpleieproduktserien «Vendela silver collection» og brillekolleksjonen «Vendela eyewear».
- Lang karriere som internasjonal modell.
- Har døtrene Hannah og Julia med Olaf Thommessen.
- Er på flyttefot til Frogner i Oslo.
- Et langt samboerskap med Ewald Eilertsen tok slutt i vinter.

*«Jeg har et
heftig
temperament
og en del egen-
skaper som
ikke er typisk
skandinaviske.»*

”

Skandinavia. Da Noman Mubashir fra NRK spurte Vendela om hun ville være med i en programserie om røtter, ga hun ham en overraskelse.

– Han lurte på om jeg ville være med til Tyrkia og besøke familien til faren min. «Men jeg har jo aldri møtt dem!» svarte jeg. Noman hadde ikke sett for seg en «Tore på sporet»-greie. Han forsikret meg om at hvis de fant faren min, så skulle det være opp til meg hvordan det skulle presenteres. Alt var jo så usikkert. Ville NRK klare å spore ham opp? Ville pappa møte meg hvis de fant ham? Og hva hvis jeg ikke likte min egen far? Det kunne jo faktisk skje.

De fant til slutt Vendelas far i Nederland hvor han bodde med sin fjerde kone. Vendela møtte pappaen sin for første gang i Amsterdam i 2012.

– Å få treffe ham, være sammen med ham, lære ham å kjenne... Det er vanskelig å finne ord som dekker. Den gleden og den utrolige kjærligheten som bare var der, som ikke nødvendigvis måtte være der... Det var veldig spesielt å møte en person som plutselig var litt «meg». Jeg følte det som om jeg aldri ikke har kjent ham, om du førstår.

Den da 69 år gamle Ahmet Özkal var en staselig og velhavende herre. Han drev flere restauranter i Nederland og Tyrkia, og en anerkjent yachtklubb ved den tyrkiske feriebyen Marmaris. Han gråt av glede over plutselig å ha fått en datter. Fra to tidligere ekteskap har han sønnene Demir og Ahmet. Vendela var blitt storesøster. Fra Amsterdam dro hun videre til Istanbul hvor hun fikk møte resten av storfamilien: Brødrene, tanter, onklar, kusiner, fettere, nieser og nevøer.

– I løpet av disse to årene har alle møtt alle. Det er full rulle, konstant kaos, meninger om alt og ingenting. Det passer min personlighet.

TYRKISK PEPPER

Vendela Kirsebom, fager, blond, blåøyd og blankskurt, påstår at hun er sint som en tyrk. Bokstavelig talt. Ordtaket er et språklig minnesmerke over de tyrkiske soldatenes fryktinngytende kampvilje da sultan Mehmet 2 erobret Konstantinopel i 1453. Selv om svenskfødte Vendela er halvt tyrkisk og halvt norsk, føler hun seg aller mest som en tyrker.

– Jeg har et heftig temperament og en del egenskaper som ikke er typisk skandinaviske, sier hun. Som sinne, bestemhet og spontanitet.

tet. Dessuten elsker jeg drama. Min svenske stefar har alltid sagt at «bestandig er det et eller annet med deg, Vendela».

– Hva tenker han på?

– At det alltid skjer noe rundt meg. Jeg liker litt action. Jeg må jobbe, holde meg i aktivitet, ha mennesker rundt meg, felles måltider, liv og røre. I min tyrkiske familie er det alltid et drama på gang. Masse intriger, et helt *vansinnigt* opplegg.

– Som hva?

– Som at min tyrkiske bror ikke fikk gifte seg med sin kjæreste. Familien hennes ville ikke godkjenne ham. Til slutt brot hun med dem og giftet seg med ham likevel. I denne prosessen gikk linjene varme mellom Tyrkia og Norge, både på Skype, mail, sms og telefon. Jeg er jo storesøster og har masse innflytelse.

– Du er berømt også i Tyrkia. Hvordan reagerte brødrene dine på nyheten?

– Det som var veldig, veldig søtt, var da den yngste broren min sa: «Can you imagine, I could have met you in a bar in Istanbul and tried to pick you up, without knowing that you are my sister!» Jeg hadde ikke hjerte til å fortelle ham at det uansett aldri ville ha vært aktuelt.

Vendela ler hjertelig.

– De er like glad i damer som pappaen deres! Da TV-programmet ble sendt i Norge var de på besøk her. Det var helt utrolig, gutta var jo helt i hundre over alle de pene damene. Men det var ett stort problem for dem: Norske jenter har ikke velstelte føtter.

LA FAREN I JORDEN

Tapt og funnet. Funnet og tapt. Vendela møtte sin far i siste liten. To år etter gjenforeningen, døde han.

– Vi visste jo at han var syk. Han satt i rullestol første gang jeg møtte ham. Pappa hadde noe som heter Bürgers sykdom. Blodårene blir trangere, det oppstår blodpropper og betennelser, og blodsirkulasjonen blir dårlig. Pappa måtte amputere fingre og bein på grunn av sykdommen. Den siste amputasjonen gikk kjempebra. Vi trodde alle sammen at han var i superform. Dette skjedde mot slutten av sommerferien i fjor. Julia var på yachtklubben sammen med noen norske venner, mens jeg var i Istanbul med pappa under operasjonen. Legene forsikret oss om at den var vellykket. Jeg skulle hjem til Norge for å gjøre et TV-opptak. Pappa og jeg ga hverandre en klem uten å vite at det var den aller siste. Jeg var på opptak av «4-stjernes middag» for TVNorge da jeg mottok dødsbudskapet. Det var et voldsomt sjokk. Pappa hadde dødd av hjertestans.

Da Vendela hadde kledd seg i mørk drakt og høyhælte, svarte pumps til farens begravelse, fikk hun beskjed av sin bonusmamma Sirin om å bytte sko.

– Jeg forsto hvorfor da jeg sto i et hull på kirkegården sammen med brødrene mine og hjalp dem med å grave. Det var leire overalt. Sammen la vi pappaen min i jorden. I Tyrkia bruker de ikke kister.

I begravelsen flettet skandinavisk og tyrkisk kultur fingre. Men ikke alle dører sto åpne for Vendela.

– Det var veldig spesielt å stå i moskeen med de andre kvinnene, mens seremonien foregikk i et rom vi ikke hadde tilgang til. For meg, som kommer fra en helt annen kultur, var det ubegripelig. Men noe som var veldig fint, var at jeg fikk si noen ord om pappa under sammenkomsten etterpå. Å snakke personlig om den avdøde i begravelsen gjør man liksom ikke i Tyrkia. Bestevennen til pappa introduserte meg og brødrene mine, og vi sa noen ord alle tre. Mange av vennene fulgte opp med sine historier og minner, og for meg bidro det til å fylle ut mosaikken. Det var veldig mange som syntes at det var fint. Jeg tilførte noe nytt som ble satt stor pris på. Det var mange hundre mennesker der. Det var veldig, veldig flott.

– Hva er ditt beste minne om faren din?

– Det aller fineste øyeblikket sammen med ham, var under et besøk i sommerferien året før. Pappa var ganske frisk. Vi satt i skyggen

– Identiteten min har fallt på plass. Endelig forstår jeg fullt ut hvem jeg er.

Driftige Vendela drømmer om å bygge et boutique hotell i Marmaris.

under en patio, pappa, Shirin og jeg. Spiste lunsj, så utover havet. Vi pratet om alt, og jeg fikk svar på alle mine spørsmål. Det øyeblikket har jeg tenkt mye på.

– KJÆRLIGHETEN TOK MEG

Vendela har en drøm: Å bygge et lite boutiquehotell i Marmaris. Hun arvet yachtklubben sammen med brødrene sine.

– Det hadde vært fantastisk med et hotell ved siden av. Vi arvet også noen olivenlunder, og har tanker om å produsere olivenolje. Alle i min tyrkiske familie jobber i service-, mat- og vinbransjen. Jeg drømmer om å føre arven videre og samtidig jobbe med produktene mine: Designbrillene og hudpleieserien.

Men først skal hun flytte ut av huset på Nesodden og inn i den nye leiligheten på Frogner i Oslo.

«Jeg har ikke trodd på at jeg kan stå på egne bein, selv om jeg beviselig har kunnet det.»

– Ewald og jeg vokste fra hverandre som kjærester, men håper å kunne fortsette som venner og kolleger. For et drøyt år siden kjøpte vi en strikkefabrikk på Sørøya i Finnmark.

Hvorfor to lange relasjoner har endt med brudd, vil ikke Vendela berøre eller psykologisere. Det ble som det ble, nå går hun videre. Men kanskje vil hun i fremtiden være litt flinkere til å stole på seg selv, nå som konturene av en egen identitet er blitt skarpere.

– Jeg tror aldri at jeg har lett etter pappa i mine forhold, sier hun.

– Til det er jeg er altfor selvstendig. Nå vet jeg at jeg har fått mye fra pappaen min, i føleser, i tanker. I alt mulig, egentlig. For første gang i livet har jeg lyst til å være alene. Det har en sammenheng med at jeg har truffet min far. Jeg føler at jeg har alt jeg trenger, at jeg er hel. Jeg har døtrene mine, mamma og stefar, jeg kjenner faren min, identiteten min har fått på plass. Endelig forstår jeg fullt ut hvem jeg er.

– Vil det påvirke ditt neste valg av partner?

– Det er det for tidlig å snakke om. Det er viktig nå å bruke litt tid, være litt for meg selv. Jeg har aldri vært alene.

– Hvorfor ikke? Er du blitt sjekket opp før du har fått sukk for deg?

Vendela ler.

– Fordi kärleken har tatt meg, svarer hun på sitt karakteristiske svorsk light.

– Jeg har virkelig blitt forelsket. Men jeg har nok også vært redd for å være alene. Jeg kan jo faktisk mye, jeg er en sterk person. Jeg kan løse ting. Og hvis jeg ikke klarer det, spør jeg venner og familie eller jeg får profesjonell hjelp. Jeg har klart alt selv, men det har gitt en slags trygghet å være i et forhold — selv om jeg ikke egentlig er trygg. Om du skjønner.

Vendela stopper seg selv, blunker. Fokuserer.

– En slags trygghet, fortsetter hun dvelende.

– Jeg har villet så gjerne, liksom. Jeg har villet føle meg trygg. Men å vite at man er trygg i seg selv, er en så mye bedre ting. Og det er jeg nå. Det er nytt for meg. Jeg har ikke trodd på at jeg kan stå på egne bein, selv om jeg beviselig har kunnet det. Jeg har trodd at jeg trengte en mann, et forhold. Hvis ikke ville alt gått til helvete.

– Har du bekymret deg mye?

– Ja, det har jeg nok. For barna, jobben, familien og framtiden. Noen har sagt at jeg tenker for mye, at jeg må legge ting bak meg. For min del er det sånn at jeg går i skogen eller løper, og prøver å finne løsninger. Jeg tenker og tenker – og tenker.